EURIPIDEA.

Bis idem vitium commissum est in Euripidis *Rheso* vs. 169

χρυσὸς πάρεστιν, εἰ τόδ' αἰτήσει γέρας.

et vs. 181.

τί δῆτα μεῖζον τῶνδέ μ' αἰτήσει γέρας;

utrobique corrigendum est αἰτήσεις. Aliud enim est αἰτεῖν, aliud αἰτεῖσθαι, quod nemo olim nesciebat et probe meminerat Euripides, qui vs. 173 recte scripsit:

δώσω. σὺ δ' αἴτει πλὴν στρατηλάτας νεῶν.

Redditum Platoni verbum αἰτεῖσθαι veterem et turpem errorem patefaciet in *Charmide* p. 155 D. εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, in quo loco etiam optimi interpretes mendum subesse non animadvertentes mirifica comminiscuntur. Heindorfius μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν non dubitat quin a poëta dici potuerit pro *capi lacerarique*, Stallbaumius non dubitat quin sic vere Heindorfius interpretetur. Tu emenda: εὐλαβεῖσθαι μὴ — μοῖραν αἰτεῖσθαι κρεῶν. Leoni praedam devoranti hinnuleus supervenit et quum stultus praedae partem *petit* ipse nova fit praeda.

In eadem fabula alio modo bis simili erratum est vs. 333.

μισῶ φίλοισιν ὕστερον βοηδρομεῖν,

et 443

ἀλλ' ὕστερον μὲν ἦλθον, ἐν καιρῷ δ' ὅμως,

namque utrobique ὕστερος esse reponendum et Graecitatis ratio docet et confirmant loci plane similes in vicinia, vs. 412

φίλων νοσούντων ὕστερος βοηδρομεῖς.

et 453

πέρσας Ἀχαιοὺς καίπερ ὕστερος μολών.

ubique locorum πρότερος et πρότερον, ὕστερος et ὕστερον et sim. confunduntur, quae in antiquioribus libris distingui non pote-

rant nisi ab iis, qui quo usu haec inter se differrent probe intelligerent et sentirent. Scribis perinde esse videtur: hinc perpetua nascitur confusio, quamquam graviter laborat sententia, ubi inter se locum mutarunt.

Vitiose editur in *Rheso* vs. 480

οὐ τούσδ' ἀριστῆς φασὶν Ἑλλήνων μολεῖν;

quia ἀριστῆς pro ἀριστέας dici non potest. Facilis est emendatio; quoniam non principes dici sed fortissimos palam est: ergo restitue: οὐ τούσδ' ἀρίστους φασίν κτέ.

Forma barbara deturpat ibid. vs. 816

εὖ νυν τόδ' ἴστε, Ζεὺς ὀμώμοσται πατήρ.

emenda ὀμώμοται, quae forma a scribis depravari non potuit in Aristophanis *Lysistrata* vs. 1007

τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

et sola bene Graeca est. Aeschylus *Agam.* 1290

ὀμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας.

Mirantur has formas Graeculi et pessime refingunt et fallacem analogiam indocti sequuntur, qualis in ἥρμοσμαι cernitur, quum δέδομαι, πέπομαι, et ante omnia ἀρήρομαι comparare debuissent. Ipsi pro ἀροῦν solent ἀροτριᾶν dicere et eundem in hoc verbo errorem errare. Quoties enim legitur in libris γῆ ἠροτριασμένη pro ἠροτριαμένη, ut τεθεαμένη, ἠκροαμένη et sim. In Codd. Demosthenis ad unum omnibus legitur in Leptinea p. 505, 29 ἐν ᾗ γέγραπται καὶ ὀμώμοσται, praeterquam in eximio Parisino S, qui solus ὀμώμοται sine labe servavit. Quid soleant librarii peccare in ἀλήλεμαι, cui ἀλήλεσμαι substituunt, alibi ostendimus. Eadem chorda oberrant in βέβαμαι, quae forma in composito παραβέβαμαι Veteribus usitata fuit. Hinc apud Demosthenem p. 214, 29 circumfertur ἐν τοῖς παραβεβασμένοις ὅρκοις, quod perinde vitiosum est atque ὀμώμοσται et ἀληλεσμένος. Qui scribas tam saepe in his ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehendit interpolantes, nihil iis tribuet in ὠμόσθην, ὀμοσθήσεται, παραβασθῆναι et si quid huiusmodi librorum fide Punica pro Graeco habetur. Ὠμόθην dicebant Veteres, ut ἠρόθην, quo Sophocles utitur:

πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην,

in *Oed. Tyr.* vs. 1485, et ἀπηρύθην apud Alexidem, et apud omnes ἐδόθην, κατεπόθην, ἀπεδύθην, alia.

Locus est in *Rheso*, qui cum Antiphontis loco comparatus Oratori lucem et salutem afferre poterit. Legitur vs. 856

χρόνον μὲν ἤδη συμμάχοισι χρώμεθα
ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδ' Ἀχαϊκὸς λεώς,
κοὐδὲν πρὸς αὐτῶν οἶδα πλημμελὲς κλύων
ἐν σοὶ δ' ἂν ἀρχοίμεσθα.

Eodem modo loquitur Plato in *Apologia* p. 28 A. ἡ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ (dele καί) ἀγαθοὺς ἄνδρας ᾕρηκεν, οἶμαι δὲ καὶ αἱρήσειν. οὐδὲν δὲ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ ϛῇ. Si haec adhibueris loco Antiphontis *de caede Herodis* § 17. καίτοι οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν κακούργων τῷ αὐτῷ χρῶνται νόμῳ τούτῳ, ὥϛε καὶ οὗτος κοινὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὢν ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλιπε μὴ ὠφελεῖσθαι τοῦδε τοῦ νόμου, eruere poteris hanc scripturam κοινὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὢν ἐν ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλιπε, expunctis caeteris, quae ex veteri interpretamento supersunt.

In Euripidis *Supplicibus* mendum resedit vs. 296

ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος ὃν κεύθω φέρει.
B. αἰσχρόν γ' ἔλεξας χρήϛ' ἐπικρύπτειν φίλους.

ubi poëta dederat, ut opinor, χρήϛ' ἔπη κρύπτειν φίλους. Fefellit Graeculos soni affinitas quibus ἔπη et ἐπί idem sonabant, non Veteribus. Prior senarius compositus cum vs. 865 in *Iphigenia Aulid.*

ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' ἀνοίσει χρόνον, ἔχει δ' ὄγκον τινά,

monstrare poterit veram scripturam ἔχει δ' ὄκνον τινά. Praeterea in *Supplic.* vs. 581

οὔτοι μ' ἐπαίρεις ὥϛε θυμῶσαι φρένας,

reposuerim futurum οὔτοι μ' ἐπαρεῖς: *quidquid iactas*, inquit, *iram meam non movebis.* Sic loquuntur qui quem contemnunt. Futurum ἀρῶ, ἐπαρῶ, ἐξεπαρῶ penultimam producere iuniores optime docebit Elmsleius ad *Heraclidarum* vs. 323

πολλῷ σ' ἐπαίνῳ Θησέως, ὦ τᾶν, πέλας
ὑψηλὸν ἀρῶ.

Simillimum exemplum est in *Iphig. Aulid.* 125

καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέκτρων ἀπλακὼν
οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαρεῖ;

In verbis liquidatis, ut saepe ostendimus, scribae passim futuris praesentis formam substituunt, neque sententiam loci neque metrum curantes. Quam saepe σημαίνων, ut hoc utar, vel ἀγγέλλων metro ruente in Tragicorum libris occurrit pro σημανῶν vel ἀγγελῶν. Facilius etiam peccabant in ἀρῶ priore producta, ut in *Medea* vs. 938

ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ᾽ ἀπαίρομεν φυγῇ,

pro ἀπαροῦμεν, quod Elmsleius revocavit. In *Iphigen. Taur.* vs. 117

ἐκ τερμάτων δὲ νόϛον ἀροῦμεν πάλιν,

plerique libri ἄρωμεν exhibent. In *Troadibus* vs. 1148

γῆν τῷδ᾽ ἐπαμπισχόντες ἀροῦμεν δόρυ,

omnes servant αἰροῦμεν, ut in Helena 1597

οὐκ εἶ᾽ ὁ μέν τις λοῖσθον ἀρεῖται δόρυ,

omnes Codices obsidet vitiosum αἱρεῖται, quae omnia Elmsleius emendavit Porsono viam praeeunte ad *Medeam* vs. 848, qui si commode nostri essent loci recordati eadem opera οὔτοι μ᾽ ἐπαρεῖς, ut opinor, emendaturi fuissent. Similium mendorum plena sunt omnia. In Andocidis orat. I. § 11. in Codd. est κίνδυνον αἱρεῖσθαι μέλλετε, bene Bekkerus ἀρεῖσθαι restituit.

In *Cyclope* perperam legitur vs. 105

οἶδ᾽ ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος.
ΟΔ. ἐκεῖνος οὗτός εἰμι. λοιδόρει δὲ μή.

pro ἐκεῖνος *αὐτός* εἰμι, quod perspicuum est.

In vs. 130

αὐτὸς δὲ Κύκλωψ ποῦ ᾽ϛιν; ἢ δόμων ἔσω;
ΣΕΙΛ. φροῦδος πρὸς Αἴτνῃ θῆρας ἰχνεύων κυσίν.

emenda πρὸς Αἴτνην, nam φροῦδος plane idem est atque ἀπελήλυθεν, ut in *Andromache* vs. 73

φροῦδος δ᾽ ἐπ᾽ αὐτὸν Μενέλεως δόμων ἄπο,

et saepe alibi, quamobrem πρὸς Αἴτνην necessarium est.

Quod continuo sequitur vs. 131

οἶσθ᾽ οὖν ὃ δράσεις, ὡς ἀπαίρωμεν χθονός;
ὅδησον ἡμῖν σῖτον οὗ σπανίζομεν

sine ulla controversia a Graeculis est corruptum, qui Veterum librorum scripturam οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον non intelligebant aut temere interpretabantur. Magistelli credebant et magna cum gravitate docebant ὅτι οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν, vide Scholiasten ad *Hecubam* vs. 222. Quam sit hoc absurdum ne cogitant quidem. Contemnere istos possis nisi ea opinio multos Veterum locos depravasset, in quorum numero is est, de quo agimus. In *Hecuba* vs. 225 pro οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον in plerisque libris est et olim erat δράσεις. Bonus magister annotat: τὰ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον ἔχουσιν. In Sophoclis *Oedip. Tyranno* vs. 543 in egregio Mediceo Codice scriptum exstat:

οἶσθ' ὡς ποιήσων ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.

pro οἶσθ' ὡς ποίησον; Vetus magister ad hunc locum genuinam scripturam de more interpretatur. Ποίησον, inquit, ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ ἀττικισμός. Quam sit hoc praepostere acceptum ita optime senties, si pro ἀντάκουσον et κρῖνε reponere quis vellet ἀντακούσει et κρινεῖς. Non enim quid facturus sit eum edocet sed quid eum facere velit praecipit. Itaque οἶσθ' ὡς ποιήσω optime habet, sed narrantis est ut οἶσθ' ὡς ποίησον est praecipientis et iubentis. Nulla, si hoc tenebis, potest esse usquam dubitatio, utra scriptura sit potior. Utrum quid narretur an iubeatur manifestum ubique est: itaque ubi futurum sequitur praeire futurum necesse est, ubi imperativus imperativum. Rectissime igitur in *Iphigen. Taur.* vs. 759 sic ex libris editur:

ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω;
λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις.

et incuria, ut opinor, Badhamus edidit δρᾶσον. Quid ipsa factura sit Iphigenia commemorat. Ex ipsa rei natura in talibus prima persona apparere solet: quid sit facturus is, quicum colloquimur, non solemus edocere praesentem. In caeteris videbis imperativos imperativis respondentes. Saepe sic Euripides loqui amat, ut in *Ione* vs. 1029 οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; — κάθες βαλὼν ἐς πῶμα, in *Heraclidis* vs. 452 ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι σύμπραξον; — ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν, in *Helena* vs. 315. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; — πυθοῦ πόσιν σὸν Θεονόης et vs. 1249

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; τῶν πάρος λαθώμεθα.

ubi Graece dici potuisset ὃ δράσωμεν, ut ostendimus in *Var. Lectt.* pag. 101. In *Iphig. Aulid.* vs. 725

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὦ γύναι; πιθοῦ δέ μοι.

verba πιθοῦ δέ μοι posita sunt διὰ μέσου neque praecedentibus respondent, ut interposita particula indicat, deinde poëta variavit orationem, neque imperativum subiecit quod facturus erat qui οἶσθ' ὃ δρᾶσον dixerat. Etiam qui quid vetat eadem forma loquendi utitur, ut in *Hecuba* vs. 225

οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ,
μήτ' ἐς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί,
γίγνωσκε δ' ἀλκήν.

Eodem modo Aristophanes in *Pace* vs. 1061 ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; — μὴ διαλέγου, qui tribus aliis locis eadem locutione usus est: in *Equitibus* vs. 1158. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; — ἄφες ἀπὸ βαλβίδων et in *Avibus* vs. 54 ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; — θένε τὴν πέτραν et vs. 80 οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; — τὸν δεσπότην κάλεσον. Eadem est ratio in aliis exemplis, quae aliunde collegit Elmsleius ad Sophoclis *Oed. Tyr.* vs. 543. Confer eundem ad *Medeam* vs. 587. Nemo videtur animadvertisse eodem modo locutum esse Aristophanem in Acharnensibus vs. 1064 οἶσθ' ὡς ποιεῖτε τοῦτο; ubi quod Elmsleius reponebat ποιείσθω pro vulgata ποιεῖται soloecum est sed ποιεῖτε sanissimum, quamquam neminem vidi, qui in ea dictione praesens imperativi posuerit pro aoristo. Satis superque ex his apparet verum vidisse, qui in *Cyclope* emendarunt olim οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; — ὄδησον ἡμῖν σῖτον. et falli Matthiaeum qui δράσεις fortasse servari posse opinabatur *„quia in illa fabula ad sermonem vulgarem propius accedit oratio."* Est enim is sermo vulgaris non Atticorum sed Graeculorum, qui Euripidem eodem malo mactarunt quo Lucianum, cui ter ὃ δράσεις et ὃ δράσομεν invito obtruserunt, ut l. l. indicavimus.

Obscurat gravis scribarum error versum in Cyclope 140

σὺ δ' ἀντιδώσεις, εἰπέ μοι, χρυσὸν πόσον;
ΟΔ. οὐ χρυσὸν ἀλλὰ πῶμα Διονύσου φέρω.
ΣΕΙΛ. ὦ φίλτατ' εἰπών, οὗ σπανίζομεν πάλαι.

Si dixit Euripides ὦ φίλτατ' εἰπών eodem sensu dictum erit, quo in *Ione* 1487

ὦ φίλτατ' εἰποῦσ' εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

cui Sophocles plane similem senarium in *Philocteta* posuit vs. 1290

ὦ φίλτατ' εἰπὼν εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

sed sic οὔ nihil habebit quo referatur et οὔ σπανίζομεν πάλαι recte intelligi non poterit. Quid multa? Rescribe:

ὦ φίλτατ', εἶπας οὔ σπανίζομεν πάλαι.

quae verba Interprete non indigent. Fere dixeris senarium, quem ambo eundem Sopocles et Euripides fecerunt, in mentem venisse Graeculis inter scribendum et sic ὦ φίλτατ' εἰπών esse natum.

In versu 234 τούς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο Musgravius reponebat ἐξεφροῦντο, *emittebant foras*, recte, ut opinor. Calamitosum in paucis est verbum sive φρέω sive πίφρημι, quod in plerisque locis scribae et magistri in alia omnia refingere solebant et saepius ita obscurarunt et deleverunt, ut nunc ex tenuibus quibusdam reliquiis et indiciis forma et usus verbi investiganda sint. Et φρεῖν quidem nusquam legitur, neque εἰσφρεῖν, ἐκφρεῖν, ἐπεισφρεῖν, διαφρεῖν. Legitur εἰσπιφράναι apud Aristotelem uno loco. Futurum φρήσω et φρήσομαι in compositis certam habet auctoritatem: οὐκ εἰσφρήσομεν exstat in Vespis 892, οὐκ ἐκφρήσετε ibid. vs. 156. In Avibus legitur vs. 193 τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε. Forma εἰσφρήσομαι aetatem tulit apud Demosthenem p. 93, 18 ἐγὼ μὲν οὐκ οἴομαι ἀλλὰ καὶ εἴ τισι μᾶλλον ἀπιϛοῦσιν ἢ ἡμῖν καὶ τούτους εἰσφρήσεσθαι μᾶλλον ἢ 'κείνῳ παραδώσειν τὴν πόλιν. Quo pertinet annotatio Harpocrationis: Εἰσφρήσειν: ἀντὶ τοῦ εἰσάξειν, εἰσδέξεσθαι. 'Αντιφῶν καὶ Δημοσθένης ἐν η' Φιλιππικῷ. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, quem scripsisse puto εἰσφρήσειν. ἀντὶ τοῦ εἰσάξειν καὶ εἰσφρήσεσθαι εἰσδέξεσθαι, quia hoc verum est et cum loco Demosthenis convenit. Rectissime eandem formam Thucydidi VII, 32. Dobraeus restituit in verbis: πέμπει ἐς τῶν Σικελῶν τοὺς τὴν δίοδον ἔχοντας — ὅπως μὴ διαφρήσουσι τοὺς πολεμίους ἀλλὰ συϛραφέντες κωλύσουσι διελθεῖν. Nihil verius est

quam διαφρήσουσι legendum esse, id est δίοδον δώσουσι sive διήσουσι, quemadmodum εἰσφρεῖν est εἴσοδον διδόναι et ἐκφρεῖν διδόναι ἔξοδον et ἐπεισφρεῖν (et ἐπεισφρέσθαι) dicitur quis ea, quae calamitatem aut pestem aut exitium afferunt. Aoristi pauca sed certa vestigia exstant, ut in *Alcestide* vs. 1056

καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει;

cave enim putes praesentis temporis eam formam esse. Aoristi esse demonstrabit locus in *Phoenissis* 264

ὃ καὶ δέδοικα μή με δικτύων ἔσω
λαβόντες οὐκ ἐκφρῶσ' ἀναίμακτον χρόα.

ubi histriones, docente Scholiasta, veterem scripturam μετέπλασαν διὰ τὸ δυσέκφορον et de suo dederunt οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα. Quum in Scholio infelix verbum novo infortunio in οὐκ ἐφρῶσιν depravatum esset, optime Dindorfius in praefat. ad Poët. Scen. pag. XXIX. admovit Photii locum Οὐκ ἐκφρῶσιν: οὐκ ἐξαφῶσιν. Satis apparet ibi ἐκφρῶσιν aoristum esse. Eiusdem temporis formae sunt imperativi εἴσφρες et ἔκφρες et participium ἐπεισφρείς, quod legitur in veteri Palimpsesto, quo pars Phaëthontis Euripidei continetur vs. 50

ἀλλ' ἔσιθ' ἐς οἶκον μή τιν' Ἥφαιστος χόλον
δόμοις ἐπεισφρεὶς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρί.

perspicue ΔΟΜΟΙϹΕΠΕΙϹΦΡΕΙϹ in vetusta membrana scriptum est. Forma εἴσφρες certum auctorem habet Herodianum περὶ μονήρους λέξεως p. 24, 24, qui φρές componit cum ἕς, θές, σπές (miror σχές non additum) et incerti Comici senarium adiicit: ** εἴσφρες μ' ὡς τὸ μειρακύλλιον, ut tam certa sit quam felix Buttmanni emendatio in *Vespis* vs. 162

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφερέ με, μὴ διαρραγῶ,

reponentis ἔκφρες με. Bis apud Euripidem occurrit forma ἐπεισέφρησα: in *Herc. Fur.* vs. 1267

γοργωποὺς ὄφεις
ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς,

et in *Electra* vs. 1040 λέκτροις ἐπεισέφρησε, quod Dawesius reposuit pro ἐπεισέφρηκε, quae scriptura non solitaria est sed alibi quoque comparet, quos locos diligenter Dindorfius ad Stephanum conquisivit in v. εἰσφρέω et ἐκφρέω, ut minime contemnenda sit eiusdem suspicio in v. ἐπεισφρέω dubi-

tanter proposita, aoristum *ἔφρηκα* olim fuisse, ut *ἔθηκα*. Itaque quemadmodum *ἔθηκα*, *θές*, *θῶ*, *θείς* Graeca sunt sic *εἰσέφρηκα*, *εἴσφρες*, *ἐκφρῶ* et *ἐπεισφρείς* cognata esse. Quae suspicio mihi quidem probabilis admodum esse videtur, sed nulla spes est fore ut alicunde certiore argumento stabiliatur. Permulti anni sunt ex quo diligenter investigavi omnia sed nihil aliud uspiam exstare comperi, quo hoc demonstratum darem. Quaesivi tamdiu Xenophontis causa et Demosthenis, quibus reddendam censeo eam formam, quam analogia Graecitatis egregie confirmat, usus scriptorum et librorum auxilium plane destituit. Expromam tamen utramque suspicionem, si forte ex se ipsa satis ponderis videatur habere. Xenophontis locus est in *Hellenicis* VI. v. 43. ubi Procles in concione Atheniensium Lacedaemonios ita extollit ut aculeo pungat Thebanos his verbis: *τίνας δὲ ἂν παραςάτας ἥδιον τούτων ποιήσαισθε, ὧν γε καὶ οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις ἅπαντες εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἐ π ε ι σ φ έ ρ ε σ θ α ι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι*; callide summae Spartanorum laudi opponit summum dedecus Thebanorum et perpetuum opprobrium, *ὅτι ἐμήδισαν*. Res est manifesta: sed quid, quaeso, est *ἐπεισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι* et quis locus est in tali re verbo *εἰσφέρεσθαι*, *ἐπεισφέρεσθαι*? Nullus omnino: *ἐπάγεσθαι τοὺς πολεμίους*, *τοὺς βαρβάρους* Graecum est, ut quidquid ex *ἄγειν* natum est recte de hominibus dicitur: *φέρειν* et si quid inde componitur de rebus dici solet. Exime unam litterulam et habebis Historici manum: *ἀποθανεῖν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἐ π ε ι σ φ ρ έ σ θ α ι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι*. Quid esset ΕΠΕΙΣΦΡΕΣΘΑΙ Graeculi nescientes vocabulum bene Graecum *ἐπεισφέρεσθαι* substituerunt inepti, quemadmodum ibidem VI. v. 7. non assecuti quid esset *ἡττώμενοι ἐν τοῖς* ΘΕΑΡΟΙΣ, absurde scripserunt *ἐν τοῖς θεάτροις*, quod eximia emendatione Dobraeus sanavit, qui comparato Thucydide V. 47. reperit *ἐν τοῖς θεαροῖς* forma Dorica Arcadum pro *θεωροῖς*, et IV. I. 15. quum esset in vetustis libris *θῆραι ἐν* ΠΕΡΙΕΙΡΓΜΕΝΟΙΣ *παραδείσοις* non intelligentes antiquum vocabulum eo delapsi sunt ut scriberent *ἐν περιειργασμένοις παραδείσοις*. Acute Schneiderus *περιειργμένοις* revocavit in lucem. Nollem Editores omnes reti-

nuissent IV. III. 21 Ἀγησίλαος εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενος δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῷ θεῷ ἀπέθυσεν, quum ἐκ τῆς Ἀσίας verum sit a Plutarcho servatum. Fefellit librarios scriptura ACIAC et ΛЄIAC sibi visi sunt videre. Si quis mihi dabit ἐπεισφρέσθαι genuinum esse videri, quemadmodum εἰσφρήσεσθαι apud Demosthenem supra vidimus, et eam vim esse certae analogiae, cui usus non refragetur, ut sola hanc formam satis tueri possit, is Demostheni quoque sic subveniri posse intelliget in *Leptinea* p. 473, 6 ἀνέῳξαν τὰς πύλας ἡμῖν καὶ εἰσέφρουν τὸ ϛράτευμα καὶ διέσωσαν καὶ ὑμᾶς καὶ τοὺς συμμάχους. Vitiosum esse εἰσέφρουν τὸ ϛράτευμα dubium esse non potest. Quod in aliis libris est εἰσέφερον et εἰσεφρούρουν nova menda sunt a correctoribus invecta. Qui εἰσέφρουν τὸ ϛράτευμα sine suspicione legunt nescio quomodo non viderunt aoristum utique requiri et εἰσέφρουν non minus ineptum esse ac si in caeteris ἀνέῳγον τὰς πύλας et ἔσωζον legeretur. Quoniam res ipsa aoristum postulat et formae mediae usum, quid aliud superest quam ut ex ἐπεισφρέσθαι eliciamus καὶ εἰσέφρεντο τὸ ϛράτευμα, respondent enim φρέσθαι et ἔφρεντο formis θέσθαι et ἔθεντο, ut formis θές, θῶ, θείς respondent φρές, φρῶ et φρείς. Quomodo ΕΙΣΕΦΡΕΝΤΟ abierit in εἰσέφερον τό perspicuum esse opinor: deinde scioli qui de verbo φρεῖν inaudiverant εἰσέφρουν τό correxerunt. Imperfectum εἰσεφρούμην certa fide scriptum est apud Euripidem in *Troadibus* vs. 645

> τούτου πόθον παρεῖσ' ἔμιμνον ἐν δόμοις
> εἴσω τε μελάθρων κομψὰ θηλειῶν ἔπη
> οὐκ εἰσεφρούμην. τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον
> οἴκοθεν ἔχουσα χρηϛὸν ἐξήρκουν ἐμοί.

sed nihil foedius vidi quam imperfectum ἐξεφρείομεν, quod in *Vespis* circumfertur vs. 125

> ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν.

Ravennas ἐξεφρίομεν. Eiusdem monetae est ἐξεφρείομεν atque ἐξεπλείομεν pro ἐξεπλέομεν aut ἐγαμείομεν pro ἐγαμοῦμεν, ἐκαλείομεν pro ἐκαλοῦμεν et similia, quae nullius dialecti sunt et non verba sed portenta. Suspicor olim iambum excidisse et reliquias antiquae lectionis ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξέφρει ** a male feriato Graeculo in illum modum expletas fuisse scilicet.

Multa, quae huc faciunt, Hesychius habet, quem vide in ἀπέφρησαν, ἐπεισφρήσαντες, εἰσφρῆναι, ἐπεισφρήσας I. p. 1392, ἐξέφρηκεν, εἰσέφρησεν et alibi. Idem Διέφθειρε: διῆγεν. Εὐριπίδης ἐν Αὔγῃ, et paulo ante Διέφερε: διῆγεν. Emenda Διέφρει: διῆγεν. Seri Graeculi priscum verbum ut multa alia recoxerunt, non sine turpi vitio, dicebant enim εἰσέφρησα pro λάθρᾳ εἰσῆλθον, ut Alciphron III. 53. χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον, et sic saepe εἰσφρήσας, εἴσφρησις, ἐπείσφρησις, ἐπεισφρητέον similiaque dicebant. Heliodorus Aethiop. VII. p. 307 εἰσφρῆσαι εἰς τὸ ἄςυ προθυμούμενος, et sic εἰσφρήσας εἰς τὰ βασίλεια et εἰσφρῆσαι εἰς τὸ συμπόσιον similiaque congessit ad Eunapium Wyttenbachius pag. 314. Suidas ex Aeliano ἐκφρησθῆναι affert pro ἐκβληθῆναι, quod putidissimum est et non uno nomine vitiosissimum. Sic isti Graecum sermonem ex pulcherrimo fecerunt turpissimum, a qua foeditate lubens averto oculos.

Celebratus in Hippolyto versus 352

Ἱππόλυτον αὐδᾷς; — σοῦ τάδ' οὐκ ἐμοῦ κλύεις.

commonefacit me ridiculi emblematis, quod magister infersit in *Alcibiadem* I, qui inter Platonicos circumfertur, p. 113 C: τὸ τοῦ Εὐριπίδου ἄρα συμβαίνει, ὦ Ἀλκιβιάδη, σοῦ τάδε κινδυνεύεις ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ ἀκηκοέναι, [οὐδ' ἐγώ εἰμι ὁ ταῦτα λέγων ἀλλὰ σύ,] ἐμὲ δὲ αἰτιᾷ μάτην, quae ostendisse sufficit, nam cuiusvis est sentire leporem et venustatem loci perire, ubi ista accesserint.

In Alcmenae fragm. VII

δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν
θεὸς ἀνθρώποις.

emenda φίλτρον ἐνῆκεν: nihil enim est φίλτρον τινὶ θεῖναι. Ἐνιέναι poëtis est quod caeteri dicunt ἐμποιεῖν, ut μένος, λύσσαν ἐνιέναι et sim.

In Polyidi fragm. IV

μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος.

negligenter editur pro οἴκων σῶν, quod splendide dictum est pro: μάτην γὰρ ἂν τοῦτο ἀναλώσειας.

Telephi fragm. XI. sic legendum est

εἶτα δὴ θυμούμεθα
παθόντες οὐδὲν μεῖζον ἢ δεδρακότες.

vulgatur οὐδὲν μᾶλλον sine sensu: recte Aristophanes haec παρῳδῶν in Thesmoph. 517 οὐδὲν μεῖζον exhibet. εἶτα δή pro εἰ δή a Matthiaeo repositum adhibendum est fragmento VI Hypsipyles

θάπτει τε τέκνα χἄτερ' αὖ κτᾶται νέα
αὐτός τε θνήσκει. καὶ τάδ' ἄχθονται βροτοί
εἰς γῆν φέροντες γῆν.

ut appareat legendum esse κᾆτα δῆ'χθονται βροτοί.

Contra Aristophanes ex Euripide emendandus est in Acharn. 453, ubi libri:

τί δ' ὦ τάλας γε τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;

Bentleius dedit ὦ τάλας, σε τοῦδ' ἔχει, quem omnes sequuntur. Scholiastes ad h. l. καὶ τοῦτο δὲ παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου

τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

utrobique legerim: ὦ τάλας σύ, ut saepe alibi ὦ 'νόητε σύ, ὦ πονηρὲ σύ, et sim. et Aristophani reddiderim:

τί δ', ὦ τάλας σύ, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;

Male refertur ad Euripidis Telephum versiculus apud Stobaeum Floril. LI. 8 Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου·

τόλμ' ἀεὶ κἄν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

ubi Codd. τόλμης ἀεί servant. Corrige:

τόλμης δεῖ κἤν τοι τρηχὺ νέμωσι θεοί,

qui pentameter est nescio cuius poëtae elegiaci. Notum est quid lemmatibus apud Stobaeum sit tribuendum.

In Hypsipyles fragm. XI

ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραι
γραπτοὺς *** οἴσι προσβλέπειν τύπους

recte Valckenaerius γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι (ἀετοῖσι) προσβλέπειν τύπους supplevit in Diatr. p. 214. nam affertur locus Euripidis ad demonstrandum ὅτι οἱ παλαιοὶ ἀετὸν ἔλεγον τὸ ἀέτωμα, sed minus feliciter ἐξαμιλλῶνται κόραι correxit. Emendandum est:

ἰδοῦ πρὸς αἰθέρ', ἐξαμίλλησαι κόραις
γραπτοὺς ἐν αἐτοῖσι προσβλέπειν τύπους.

connitere, inquit, *oculis pictas in templi fastigiis figuras intueri.* Peridoneum verbum est in tali re ἐξαμιλλᾶσθαι, itaque quamquam perraro occurrit satis tuto ἐξαμίλλησαι βλέπειν recipietur. Contra idem verbum alienissimo sensu legitur apud Euripidem in Cyclope vs. 628, ubi Ulysses tumultuantibus Satyris intonat:

σιγᾶτε, πρὸς θεῶν, θῆρες, — οὐδὲ πνεῖν ἐῶ,
οὐ σκαρδαμύσσειν οὐδὲ χρέμπτεσθαί τινα,
ὡς μὴ 'ξεγερθῇ τὸ κακὸν, ἕς' ἂν ὄμματος
ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρί.

in quo loco tam apertum est quid sententia postulet quam certum est eum sensum in ἐξαμιλληθῆναι inesse nullo modo posse. Suspicatus sum periisse priscum aliquod vocabulum, quod scribis incognitum abierit in notam formam sed sensu vacuam, ut sexcenties factum esse vidimus. Scripsisse enim Euripidem existimo ἕς' ἂν ὄμματος ὄψις Κύκλωπος ἐξαμαλδυνθῇ πυρὶ, quod vetus est verbum Ionicum, quo Homerus et Hippocrates utuntur et παρατραγῳδῶν Aristophanes, et alii multi, quorum in antiquis λέξεσιν obscura quaedam memoria tamquam umbra volitat. Significabat ἀμαλδύνειν proprie ἀμαυροῦν, μαραίνειν, figurate διαφθείρειν, ἀπολλύναι, ἀφανίζειν. Aristophanis locus est in Pace vs. 380

ἀλλ', ὦ μέλ', ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,

quem versum Aristophanes Byzantinus ἐσημειώσατο propter Homerum suum πρὸς τοὺς παρ' Ὁμήρῳ ἐξηγουμένους τεῖχος ἀμαλδύνας ἀντὶ τοῦ ὁμαλίσας, non esse enim ἀμαλδύνειν *solo aequare* ὁμαλίζειν sed ἀφανίζειν, quemadmodum ἀμαλδυνθήσομαι apud Comicum esset ἀντὶ τοῦ ἀφανισθήσομαι. Tribus locis apud Homerum exstat: Iliad. M. 18 τεῖχος ἀμαλδῦναι et 32 τεῖχος ἀμαλδύνας et H. 463

ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.

Saepius eodem Hippocrates usus est, cuius quinque locos in Oeconomia Foesius indicabit, sedulo interpretantibus Erotiano et Galeno. Aliorum usus in Hesychio cognoscitur, qui Ἀμαλδῦναι: ἀφανίσαι interpretatur, nempe apud Homerum, dicto loco: praeterea servat: Ἀμαλδύομεν: ἀφανίζομεν, μαραίνο-

μεν, ubi *ἀμαλδύνομεν* verius est et foede depravatum 'Αμαλαυρεῖ (pro 'Αμαλδύνει): *μαραίνει*, *σήπει*, *φθείρει*. Quod proprie apud Hippocratem dictum est *ὄμματα ἀμαλδύνεται* pro *ἀμυδρά ἐστι*, *μαραίνεται* percommode ostendit quomodo *ἀμαλδύνειν* figurate pro *διαφθείρειν* dici potuerit et quam bene *ἔστ' ἂν ὄμμα ἐξαμαλδυνθῇ* dictioni Euripideae conveniat. Additam praepositionem *ἐξ* neminem, qui Tragicorum eloquium bene noverit, arbitror esse miraturum.

C. G. Cobet.

MONITUM.

Absoluto feliciter Mnemosynes nostrae volumine hoc undecimo multa me admonent ut opus magni et perpetui laboris aliquamdiu intermittam, quod paene invitus facio, namque periucundum mihi opus hoc et dulcissima haec cura semper fuit, sed necessitati est obtemperandum. Itaque nunc omnibus qui Mnemosynen aut scribendo ornare aut legendo celebrare voluerunt ex animi sententia gratias agens valedico. Si mihi Deus vitam viresque suppeditare volet, defunctus aliquando negotiis curisque, quae nunc imminent, intermissam hanc operam lubentissimo animo instaurabo.

Scio esse quibus videar nimis acer et nonnumquam paulo asperius quaedam et quosdam reprehendere. Difficile est, si blandiri nescias, „*in scribendo semper tam esse facilem, moderatum et amicum, ut numquam postea aliquid mutatum velles*," ut ad Eichstadium scripsit Peerlkampius meus. Caeterum pervelim Criticos et Philologos eodem animo meam assentari nescientis *παρρησίαν* accipere et ferre, quo ipse semper alienam acceperim et tulerim.

Scribebam
Lugduni-Batavorum
Calendis Octobribus
MDCCCLXII.

C. G. Cobet.